

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...



# Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, ώρα σου καλή, καλοτάξιδος.

**Μ**ε το ταξίδι τόσο προσιτό στις ημέρες μας σκέφτομαι ταξίδια άλλων εποχών που έκαναν την επαφή τόσο δύσκολη και την ξενιτιά μαύρη, αδελφή του θανάτου. Ακόμα και στους καιρούς μας, ο ερχομός με πλοίο! Ένα μήνα περίπου. Και όσοι ήρθαν με το Πατρίς και το Κερύνεια ταξίδεψαν σε ελληνικό περιβάλλον. Οι άλλοι με κάτι ξένα, οπλιταγωγιά, σαπιοκάραβα. Βέβαια ήταν και τα υπερωκεάνια, το Ελληνίς και Αυστραλίς αλλά κοντά στο τέλος, εκεί που έσκαγε το κύμα της μετανάστευσης στην αμμουδιά. Έκανα το πρώτο μου ταξίδι στην Πατρίδα με το πρώτο ταξίδι του Ελληνίς στην Αυστραλία! Κι έγραψα εντυπώσεις στο τότε Εθνικό Βήμα. Πριν πενήντα περίπου χρόνια. Πώς πέρασαν; Αποσπάσματα από τις εντυπώσεις, από το πρώτο ρεπορτάζ.

Πριν προφτάσουμε να γνωρίσουμε το πλοίο, να συνηθίσουμε τις μορφές που κινούνται γύρω μας, βρεθήκαμε στο λιμάνι της Μελβούρνης.

Σε είκοσι οχτώ ώρες Σύδνεϋ - Μελβούρνη είναι άθλος.

Μα είναι τόσο γρήγορη, τόσο καλοτάξιδη η όμορφη γοργόνα μας. Κι ύστερα βιαζότανε να προλάβει την αδελφή της στο λιμάνι.

Ήτανε τόσο συγκινητική η συνάντησή τους στο Πόρτ Μέλμπουρν. Την ώρα που 'ρχιζε η «Ελληνίς» την άγκυρα, σήκωνε η «Πατρίς» τη δική της.

Στην ίδια προβλήτα, απ' τη μια μεριά και την άλλη ήταν μια χαρά και μια περηφάνεια να βλέπεις τις δυό αδελφές στολισμένες με τη γαλανόλευκη να χαιρετούνται με τη βραχνή φωνή τους.

«Ωρα καλή».

«Καλό ταξίδι».

«Καλή αντίμωση».

Εμοιαζαν δύο κάτασπρα ωκεάνια πουλιά που έσμιξαν για λίγο στους αντίποδες της γης, έκλεισαν τις φτερούγες, φιλήθηκαν και ξαναχώρισαν, παίρνοντας πάλι το



δρόμο το θαλασσινό, τον ατελείωτο.

Για το Σύδνεϋ το «Πατρίς» από εκεί απ' τη Σιγκαπούρη και τον Ινδικό ωκεανό για την Ελλάδα.

Εκεί θα πάρει τον ανασασμό του, εκεί θα βρει το θερμό καλοσώρισμα, εκεί θα ανεμίσουν το δακρυμένο μαντήλι στην ειλικρινή ευχή καλοτάξιδο να γυρίσει πάλι. Οργάνουν όλους τους ωκεανούς τα όμορφα ελληνικά θαλασσοπούλια.

Δεν είναι τα μόνα. Κάθε λογής καράβια ελληνικά ταξιδεύουν σε όλους τους ωκεανούς.

Μα τούτα τα δύο είναι δύο αδελ-

φές αγαπημένες σε όλους εμάς τους ξενιτεμένους στη μακρινή Αυστραλία.

Ποιός δεν τα ξέρει, ποιός δεν επόθησε να ταξιδέψει με αυτά για την Πατρίδα;

Τα είδαμε με ιδιαίτερη συγκίνηση να σμίγουνε στην ίδια προβλήτα και να χαιρετούνται αδελφικά.

Και χαιρετίσαμε κι εμείς όλοι το «Πατρίς» σαν φιλικό κι αγαπημένο πρόσωπο καθώς χανόταν μακριά στην απλωτή θάλασσα και στο σούρουπο. Και ρίξαμε αφροστέφανο την ευχή μας καλοτάξιδο να φτάσει στο γαλανό Αιγαίο.

.....

Ήρθε το δειλινό, σπκώθηκε η άγκυρα, λύσαν τα παλαμάρια και αισθανθήκαμε πως δεν ήταν αρκετή η ώρα του αποχαιρετισμού. Το 'δαμε την στερνή τούτη την ώρα που μαζί με το φίλο χαιρετούσαμε και την αυστραλέζικη γη, την ξένη τούτη γη κι ωστόσο αγαπημένη, κι ας ζήσαμε σ' αυτή αδερφωμένη με το μόχθο.

Τώρα ανοιχτήκαμε μακριά. Ο ήλιος στέλνει τις στερνές του ακτίνες και κάνει τη θάλασσα χρυσαφένια.

Τώρα αρχίζει το ταξίδι μας.

Το όμορφο, το μακρινό ταξίδι, πάνω σε ένα πλοίο με όνομα και σημαία ελληνική.

Θάλασσες πλατειές, λιμάνια πρωτοειδωμένα, χώρες και νησιά κι ο Οδυσσεάς μέσα σου να χαίρεται και να ανυπομονεί για την Ιθάκη. Όμως... Σαν βγεις στον πηγαιμό για την Ιθάκη να εύχεσαι νάναι μακρύς ο δρόμος...

Έτσι το λέει ο ποιητής.

ΣΑΝ ΟΝΕΙΡΟ

Κι άπλωσα γλάρος τα φτερά  
Στο μακρινό ταξίδι,  
Πέρα κι απ' τον ορίζοντα....  
Στην άκρη του κόσμου....  
Κι ήταν και με συντρόφευαν  
Γοργόνες, Νηρηίδες,  
Σειρήνες, αφροκύματα..  
Κι εκείνη η κουστωδιά  
Των γλάρων και των δελφινιών.

Κι η άλλη των ονείρων.

Σαν να 'μαι εκεί στην κουपाστί,  
Στην απεραντοσύνη  
Του κόσμου και του ωκεανού,  
Σαν ...αγγελοπαρμένος.

Τριανταφυλλένια πρωινά,  
μενελιά τα δειλία  
κι η ρότα κατά το Νοτιά.....

Σαν όνειρο, σαν ψέμα.

Γρηγόρης

Ο Γιώργος Χατζηβασίλης αντιμετωπίζει κάποιο τεχνικό πρόβλημα στην Ελλάδα. Καλώς εκόντων των πραγμάτων θα είναι και πάλι μαζί μας την Παρασκευή.